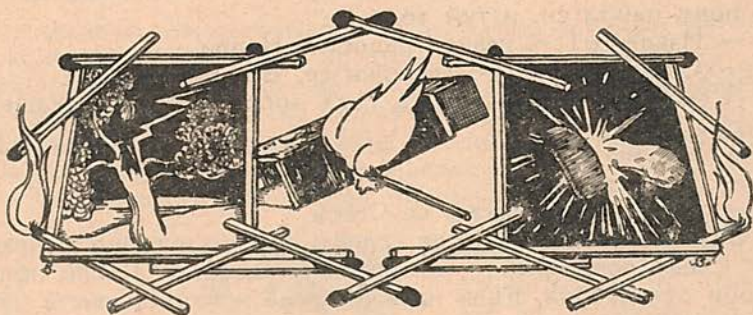

Какъ се прави кибритъ.

Една кутийка кибритъ, това е нѣщо необходимо за една къща. Безъ кибритъ мжно се пали огнь, ламба, свѣщъ и какво ли не още.

А кибритътъ е изнамѣренъ едва преди сто години.

Въ най-стари времена човѣкъ е добилъ огня отъ грѣма, който е падалъ върху нѣкое дърво и го е подпалвалъ. Редували се цѣли семейства и племена да подържатъ този огнь. И често пѣти цѣли войни се водѣли за открадването огня отъ съседното племе.

По-после човѣкъ се научилъ да добива огня чрезъ търкане на две сухи дървета. И досега нѣкои народи добиватъ по този начинъ огнь.

Когато човѣкъ се научилъ да добива метали и особено стоманата, той започналъ да получава огнь чрезъ огниво. Кжсъ стомана се удря о кремъкъ. Малки части отъ стоманата се откъсватъ и отъ силния ударъ се нжежаватъ и свѣтватъ. Такива искри подпалватъ сухи предмети и особено праханята. Този начинъ на палене огнь и до сега е доста разпространенъ у насъ по селата.

Колкото, обаче, човѣкъ ставалъ по-културенъ, толкова и този начинъ за добиване на огня не го задоволявалъ и той започналъ да търси по-лесни начини.

Въ 1833 год. нѣмецътъ Камереръ започналъ да фабрикува кибрити, които правѣлъ отъ фосфоръ и сѣра. Но тѣ имали много нзудобства: лесно се подпалвали и ставали причина за чести пожари. Освенъ това, при запалването изпущали задушливъ газъ, макаръ и не отровенъ.